

har beskikket Bipestinspektører, Kommissioner eller lignende til at tage Sagen i deres Haand, men der er et, som alligevel kendetegner Arbejdet i alle disse Lande: Man har støttet sig til de bestaaende Organisationer. Det har man været nødt til eller i hvert Fald fundet heldigt. Det samme ligger ogsaa til Grund for det Princip, man foreslaar her. Ærede Medlemmer ville have gjort sig bekendte med, at man her har foreslaaet Hjælp til Selvhjælp. Man har foreslaaet, at Danmarks Biavlerforening — den er ikke nævnt i Loven, men det er den, man har tænkt paa — skal tage Sagen op med Støtte og Kontrol fra Staten. Danmarks Biavlerforening er ogsaa, naar man tager Hensyn til Biavlens begrænsede Omraade, en ret betydelig Organisation, og jeg tror, den er stor og dygtig nok til at løse denne Opgave. Der er 33—34,000 Biavlere i Landet, og det er jo kun en lille Del af dem, der er i Danmarks Biavlerforening, men det er dog saadan noget som 34—3500, altsaa 10—12 pCt. Men ved Siden deraf er der en hel Mængde Biavlere i Kredsorganisationerne. Deres Tal kender jeg ikke og har ikke kunnet faa det oplyst, men jeg tager neppe fejl, naar jeg mener, at ca. 6,000 Biavlere ere organiserede og alle staa i Forbindelse med Hovedorganisationen. Disse 6,000 betyde i Virkeligheden mere end selve Tallet, for jeg maa her gøre opmærksom paa et Forhold, som har sin Betydning og har været medvirkende til Bestemmelsen i § 2, som jeg siden ganske kort skal nævne. Naar man nemlig her tæller Biavlere, tæller man alle dem, i hvis Besiddelse der overhovedet findes Bifolk, men det vil sige, at enhver Mand, der om Sommeren har faaet en Sværm tilflyvende, som han har sat i sin Have eller Gaard, kaldes Biavler, og da man saa tæller i Juli Maaned, netop efter at Sværmetiden i de fleste Egne er indtraadt og tildels forløbet, faar man derved det alt for store Tal. Tæller man, som i Mecklenburg, i Februar Maaned, altsaa paa den modsatte Tid af Aaret, vil man faa et langt ringere Tal. Af de 34,000 Biavlere er der derfor en hel Del, som kun ganske tilfældigt ere Biavlere og ikke kunne paaregnes at have nogen videre Interesse for Sagen. Jeg anser derfor Biavlerorganisationerne for stærke nok til at føre denne Lov ud i Livet paa en saadan Maade, at Biavlens kan faa Gavn deraf.

Om selve Lovforslaget skal jeg ikke sige meget, men henviser til den udførlige Betænkning. Jeg nævnedes før, at man

havde bygget paa Princippet Hjælp til Selvhjælp. Det har særlig faaet sit Udtryk i § 2, hvor det bestemmes, at en Organisation af Biavlere, som faar Anerkendelse af Landbrugsministeren, skal kunne træde til og bekæmpe Sygdommen, og saa fastsættes der nærmere Regler for, hvad man maa fordr af Organisationen. Loven skal imidlertid først successive træde i Virksomhed her i Landet, efterhaanden som Organisationerne i de forskellige Dele af Landet — Amter har man nærmest tænkt paa — blive stærke nok til at tage Sagen op. Det har for Resten en dobbelt Side, at Loven først skal træde i Virksomhed efterhaanden. Det hænger sammen med Bestemmelsen i § 1 om, at der aarlig skal stilles et Beløb paa 10,000 Kr. til Raadighed for Landbrugsministeren i dette Øjemed. Sagen er den, at hvis man magtede at tage Sagen op for hele Landet og paa en Gang, vilde man sikkert nok hurtigst komme over Arbejdet. Det vilde ogsaa lønne sig bedst, idet Sygdommen vilde ødelægge mindst, brede sig mindst og koste mindst at bekæmpe. Men det er ikke alene Hensynet til Udgiften, det drejer sig om, men ogsaa Hensynet til den Hær, vi have til Raadighed, og som skulde være meget stor. Den have vi aabenbart ikke i Øjeblikket. Derimod er jeg sikker paa, at Danmarks Biavlerforening allerede har gjort saa mange Forberedelser, at vi have en Hær, eller lad mig hellere kalde det et Korps, til at tage fat i et eller to af de mest angrebne Amter. Det er da Mening, at efterhaanden som man har Midler og Mandskab nok til at tage Arbejdet op, skal dette Arbejde bredes til de øvrige Dele af Landet.

Der er en Bestemmelse i § 2, jeg lige vil omtale, nemlig den, at man fordrer, at for at faa Loven sat i Kraft i et enkelt Amt eller i en Kreds, skal man have en Organisation, der repræsenterer mindst $\frac{1}{5}$ af Biavlerne efter sidste officielle Tælling og et Statedal, der udgør mindst Halvdelen af Amtets Bifolk. Det kan se noget udemokratisk ud, om jeg saa maa sige, fordi det i Virkeligheden ikke er et Fler-tal af Biavlerne, der tage Bestemmelsen. Men vilde man fordr, at Halvdelen af Amtets eller Kredens Biavlere skulde stille Fordring om Lovens Ikrafttræden, vilde man sikkert afskære sig fra nogen Sinde at faa den til at virke, netop fordi alle disse mindre interesserede Biavlere med et enkelt eller ganske faa Stader skulde med.

Med Hensyn til det i § 1 omtalte